

Medzi štyrmi stenami

Všetko to začalo pred necelými dvoma týždňami, keď sa moja sestra Betka vrátila zo školy. Ja som bola chorá, tak som musela zostať doma. Medzitým prišli naši starí rodičia z mamininej strany. Dedo mal vyšetrenie u nás v Bratislave a tak to spojili s tým, že nás prišli navštíviť. Betka prišla domov s tým, že máme týždennú karanténu. Potešila som sa, lebo som nemusela ísť do školy. Učiť sa však musíme, čiže máme samoštúdium. Učitelia nám posielajú učivo na prebranie, domáce úlohy a pracovné listy a to máme doma vypracovať. Je síce zaujímavé učiť sa doma, ale škola mi už začína chýbať. Chýbajú mi spolužiaci, ale aj učitelia. Teraz musíme však ostať doma. Doma som spolu s mojou sestrou, dvojčaťom a našimi rodičmi. Moja sestra Betka je super, je s ňou veľká zábava. Vždy hovorí, že jej niečo nejde a pritom jej to ide lepšie ako mne alebo komukoľvek inému. Väčšinu času je zahrabaná vo svojich myšlienkach, niektoré sú veľmi divné, a niektoré sú tak geniálne, až sa čudujem, ako na to vlastne prišla. Nemyslím to v zlom, ale tie jej otázky, by mňa v živote nenapadli. Nikdy by ste ju nemali nechať rozprávať o veciach, ktoré sa jej páčia, lebo bude hovoriť donekonečna, a už sa vám ju nepodarí zastaviť. Máme medzi sebou dobrý vzťah, väčšinu času sa spolu smežeme, ale máme aj chvíľky, kedy sa riadne pohádame. Napríklad raz som sa Betky spýtala, či si umyla zuby. Povedala mi, že nie. Odvetila som jej, nech si ich teda ide okamžite umyť. Našu hádku však započuli rodičia a pridali sa. Betke povedali, že si ich má ísť okamžite umyť a mne aby som sa prestala do nej starať. Ja som jej však nechcela urobiť zle alebo začať hádku, chcela som jej iba pomôcť. Myslím si však, že hádky sú u súrodencov na dennom poriadku, takže to nie je nič neočakávané. Betka a ja sme dvojčatá a sme všade spolu, tak si vzájomne lezieme na nervy. Hlavne ja jej keď ju nabonzujem rodičom. Všetci súrodenci sa v tomto podržia len ja ju udám rodičom. Betka vyzerá podobne ako ja, sme predsa dvojčatá, ale Betka je vyššia, ťažšia a má podlhovastejšiu tvár ako ja. Rodičia sú tiež super a tiež je s nimi veľká sranda. Mamina a j ocino majú veľký zmysel pre humor, ale keď sa na nás nahnevajú, tak sa ich naozaj začnem báť. Čo je dosť často, lebo s Betkou sme veľmi, preveľmi lenivé, ale keď si niečo neodložíme alebo neurobíme, čo sme mali je to oprávnene a majú na to naozaj dobrý dôvod. Všetci máme hnedé vlasy a hnedé oči. Ja som z nás najnižšia, po mne nasleduje Betka, mamina je o malý kúsok od Betky vyššia a ocino je z najvyšší. to že som najnižšia mi dosť často lezie na nervy, a hlavne vtedy, keď niekto o dosť mladší odo mňa, je oveľa vyšší. Naši rodičia celý deň poriadne dlho sedia za počítačom a pracujú. Majú toho naozaj veľa a nemajú na výber, niekedy musia pracovať aj doma. Ako napríklad teraz, pracujú z domu, ale obyčajne prichádzajú dosť neskoro domov, a to hlavne ocino. mamina chodí domov okolo piatej šiestej, ale ocino chodí často neskoro, okolo deviatej desiatej. Niekedy to býva aj skôr, ako napríklad o siedmej. Takže doma bývame takmer celý deň samé, ale

nie je to tak strašné, zvykli sme si. Čo iné sme mali predsa urobiť. Betku najviac šťve to, že si niekto myslí, že keď sme dvojčatá, sme úplne rovnaké aj osobnosťou. To však, ale nie je pravda. Každá máme iné záľuby, iné obľúbené predmety, obľúbené zvieratá alebo farby. Dokonca aj myslenie máme odlišné. Betka sa rozhoduje pomocou pocitov a ja zasa logicky. Vyberám si podľa toho, čo potrebujem, a nie podľa toho, čo chcem. Ja pri filmoch neplačem a Betke po lícach stekajú vodopády slz. Počas týchto dní zvyčajne vstávam okolo siedmej alebo ôsmej. Vstávam ako prvá. Preoblečiem sa, urobím si a zjem raňajky. Začínam sa učiť okolo štvrt na deväť. Začne predmetom na, ktorý sa teším najviac. Medzitým sa zobudí Betka, zide z postele ide sa napiť, príde naspäť, oblečie sa, naraňajkuje a ide sa tiež učiť. Snažíme sa toho urobiť čo najviac, lebo učitelia nám vždy pošlú niečo nové. Nové domáce úlohy, nové učivo. Ešte stále mi niečo chýba, ako napríklad projekty. Okolo jednej alebo pol druhej nás rodičia zavolajú na obed. Naša mamina varí vynikajúco, ale stále hovorí že varí hrozne. Neverte jej to. Noci to niekedy nevyzerá vábne, ale chutí to výborne. Na tom sa zhodneme všetci. Potom sa znova ideme učiť. Učíme sa najmenej do štvrtej, a potom si robíme nejaké svoje veci. Rodičia nás zavolajú pozerať film, nech stále nehľadíme do tých telefónov, aby sme si nepoškodili zrak. alebo aby sme stále nepočúvali hudbu, lebo si pokazíme sluch. Najradšej aj tak pozerám filmy sama, alebo s mojou sestrou. Najprv ho pozeráme všetci, ale po polovici niekto z nás odíde. Zvyčajne to bývam ja. nevydržím to pozeráť celé, pretože buď do toho niekto rozpráva a nepočujem, o čom sa tam rozprávajú a uniká mi dej filmu, alebo ma to prestane baviť. Nevydržím robiť veci pravidelne v ten istý čas každý deň. Takže si zapnem hudbu, alebo si čítam knihu alebo si začnem kresliť. Najčastejšie kreslím ľudí a ľudské tváre. Niekedy si pustím seriál, ktorý ani jeden nemám dopozieraný. Dosť často sa pozerám von oknom na ľudí, či vchádzajú, alebo odchádzajú, kam idú, čo majú na sebe oblečené a či niekoho z nich poznám (väčšinou nie). Pozorujem stromy, ktorých vetvičky sa prehýbajú pohybom vetra a sú obsypané púčikmi a pomaly začínajú kvitnúť. A to ani zima nebola poriadna. Mali sme ísť tento rok na lyžovačku, ale kvôli terajšej situácii sme to zrušili, z čoho som veľmi smutná lebo som sa tam veľmi tešila. pozorujem aj vtáčiky, či sú to holuby, drozdy, straky alebo vrabce, sýkorky alebo stehlíky. alebo pozorujem psov, ktorých chodia majitelia venčiť pod naše okná. Predtým ako ideme spať, ešte si zapneme hudbu a sme ešte chvíľku na telefónoch. S Betkou si medzi sebou posielame vtipy a smežeme sa na nich tak, až za nami chodia rodičia aby sme boli ticho, nech nevyrušujeme susedov, ktorý už vraj spia. Nezazlievam im to, máme naozaj tenké steny. Predtým ako zaspím ešte rozmýšľam nad všelijakými vecami. Zvyčajne ma napadne scéna z nejakého filmu, ktorý som videla pred nejaký časom. Po rozume mi chodia texty pesničiek, ktoré práve idú v rádiu alebo som ich pred chvíľou počula. Potom ma začnú napadať veci, ktoré som urobila nesprávne alebo si želim aby sa vôbec nestali alebo čo by som teraz urobila inak. Hlavou mi prebiehajú veci v zmysle Čo by sa stalo keby... Môj mozog vtedy beží na plné obrátky. Niekedy si pred spaním urobím zoznam, presné časy čo chcem kedy urobiť. Väčšinou to ale skončí tým, že sa

na to vykašlem lebo sa mi nechce, lebo som lenivá. Niekedy sa do svojich myšlienok ponorím natoľko, že nevnímam čo sa okolo mňa deje. Zamyslím sa na pár sekúnd, a z pár sekúnd sa stane niekoľko minút. Teraz sa mi to stáva ešte častejšie, keď ostávam v jednej izbe, lebo sa mi nechce vychádzať z izby. Vyjdem väčšinou vtedy, keď nás zavolajú jesť, alebo ideme pozerať film. A keďže som takmer stále v jednej izbe, začínam byť celkom agresívna. Niektorí sa ma na niečo spýta a ja mu odpoviem nie pekným spôsobom. Agresivita, ktorá sa u mňa prejavuje, niektorí nazývajú ponorkovou chorobou. Moja zlá nálada sa potom prenáša na ostatných a ja sa potom čudujem, že majú oni tiež zlú náladu. A môžem si za to sama.